

Chantal van Gastel

ZWAAR BEPROEFD!

the house of books

Copyright tekst © 2009 Chantal van Gastel
Copyright © 2009 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp en art-direction
Studio Marlies Visser

Fotografie
Anouk de Kleermaeker (kittens)
Met dank aan Nikita, Chris Hoefsmit (model)

Foto auteur
Priscilla van Gastel

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2529 4
D/2009/8899/117
NUR 340

1

Hij past niet. Shit, hoe kan dat nou? De inspanning is van Rubens gezicht te lezen. Hij zet wat extra kracht. Hij heeft zoveel moeite gedaan om dit perfect voor me te maken. Het moet passen. Het móét. Ik kijk naar hem. Het gaat nooit lukken. Ik weet het en hij weet het ook.

‘Isa,’ zegt hij gefrustreerd.

‘Sorry!’ Ik kan niet geloven dat ik zo stom ben geweest. Moet je nou zien wat voor werk hij afgeleverd heeft. Het is volmaakt. En het enige wat ik moest doen, is precies opmeten hoe lang en hoe hoog de muur was. ‘Het spijt me,’ fluister ik. ‘Ik begrijp niet hoe ik dit verkeerd heb kunnen doen. Ik heb het twee keer nagemeten.’

‘Vrouwen...’ zucht hij terwijl hij het middenstuk van mijn precies op maat gemaakte inloopkledingkast van de muur trekt. Het staat klem tussen het hoekgedeelte en de rest van de kast en hij moet flink sjoeren om het weer los te krijgen, wat me wél een mooi uitzicht op zijn armspieren bezorgt. Het zou deze ellende bijna waard zijn. ‘Nou ja... dat wordt weer zagen,’ zegt hij berustend.

‘Het spijt me zo,’ zeg ik weer. Hij heeft er zo hard aan gewerkt. Al sinds ik het idee had om deze kamer om te toveren tot de droom van elke vrouw: een garderoberuimte waar Carrie Bradshaw jaloers op zou zijn. Hij heeft zonder te klagen een hele zaterdag met me op de meubelboulevard doorgebracht, kijkend naar alles wat ik aanwees. ‘Kijk, ik wil zo’n kast, maar dan met die schuifdeuren en niet met het hoekgedeelte dat eraan zit, maar met deze... zie je? Ik wil er zo in kunnen lopen en daar een rek voor mijn schoenen, maar ze moeten niet zo uitgestald worden. Dat vind ik niet mooi. Ze moeten met de neuzen naar voren, zodat ik ze allemaal goed kan zien als ik de deur opendoe. En dat is ook leuk, dat er een lichtje aanspringt als de deur opengaat. En ik wil zo’n grote schuifbak met allemaal vakjes voor mijn beha’s en riemen en sjaltjes. En kun je ook zoiets maken? Dan kan ik mijn broeken hieronder hangen en mijn bloesjes erboven.’

En een los element voor jurkjes, want die hangen nu allemaal half verkreukeld tegen de bodem van mijn kast.'

Hij was zo lief. Hij luisterde naar al mijn wensen, maakte snel wat schetsjes en aantekeningen in zijn tekenboekje en besteedde vervolgens elke vrije minuut aan de verwezenlijking van mijn ideale kledingkast. Ik hoefde alleen even de maten door te geven. Hij heeft vast nu al spijt dat we gaan samenwonen. Hij wil vast van me af. Ik kan het hem niet kwalijk nemen.

'Ben je boos?' vraag ik voorzichtig.

'Ze voert keizersneden uit,' mompelt hij.

Dat klopt, want ik ben dierenarts.

'Ze bepaalt doseringen voor narcose en medicatie. Ze verwijderd gezwellen, schrijft wetenschappelijke artikelen over nieuwe behandelingen en weet precies wat ze moet doen in noodsituaties. Als je hond bijna doodgaat aan chocoladevergiftiging moet je haar bellen en ze lost het op. Maar laat haar vooral geen muurtje opmeten.' Hij kijkt me aan en er breekt een grijns op zijn gezicht door.

Ik moet nu ook lachen. 'Ik heb echt geen idee wat er mis is gegaan.'

'Wacht maar tot ik dit aan Robin vertel,' zegt hij terwijl hij het losse kastelement naar de deur sleept.

'Je gaat het hem toch niet vertellen?' vraag ik terwijl ik achter hem aan hobbelen.

'Ik zal dit moeten demonteren, opnieuw op maat maken en weer in elkaar zetten. Dat zal hem niet ontgaan, Isa.'

'Nee, dat weet ik wel. Maar je hoeft toch niet te zeggen dat het een meetfout van mij is?'

Ruben heeft een eigen bedrijf. Het is een familiebedrijf dat hij samen met zijn broertje Robin runt. Hij maakt meubels. En dat niet alleen: hij ontwerpt ze ook. Hij maakt echt prachtige dingen en heeft meestal zelf niet door hoe goed hij is. Hij denkt dat het simpel werk is, dat iedereen het kan leren. En ik geloof best dat iedereen de techniek zal kunnen leren, maar ik weet zeker dat niemand het zo goed zal kunnen als Ruben. Hij heeft echt talent. Hij kan alles maken. Ik vind hem een kunstenaar. Dat heb ik wel eens tegen hem gezegd, toen we elkaar pas kenden. Ik had toen natuurlijk al een enorme crush op hem en dacht dat hij nooit iets in mij zou zien.

Dat snap ik eigenlijk nog steeds niet helemaal. Ruben is namelijk

de knapste vent die ik ooit gezien heb. *Tall, dark and handsome*, dat is hij ten voeten uit. Hij heeft de mooiste donkerbruine ogen, die me kunnen laten smelten. Zijn lijf is helemaal afgetraind, maar niet op zo'n opgepompte manier. Zijn spieren zijn precies zoals het hoort. Hij heeft zelfs een wasbordje! En dan moet je mij zien. Ik ben... nou ja... ik ben gewoon ik.

Ruben zegt dat hij verliefd op me werd toen ik die kunstenaarsopmerking maakte. Iets wat ik me niet voor kan stellen, want we waren op dat moment in de sportschool. Ik was paars aangelopen omdat ik in geen jaren gesport had en ik was vijftien kilo zwaarder dan nu. Dat wil wat zeggen, als je weet dat ik nu nog steeds geen mager poppetje ben.

Ik heb Ruben ontmoet via mijn werk. Zijn hond Bo had per ongeluk een chocoladereep te pakken gekregen en raakte daardoor in shock. Gelukkig kon ik hem redden, en dat maakte indruk op Ruben. Niet dat we meteen een setje waren. Ik ben eerst heel erg mijn best gaan doen om af te vallen, want ik was zo onzeker over mijn uiterlijk dat ik niet eens naar Ruben durfde te kijken. En hij had een gemene ex aan wie ik geen seconde meer wil denken. Dat is nu allemaal achter de rug. Ik heb nog steeds mijn onzekere momenten (dat kan niet anders als je vriend zo fantastisch is, toch?), maar ik pas tenminste weer in gewone confectiematen en ik ben van plan dat zo te houden. Vandaar ook mijn garderobekamer. Als ik elke ochtend voor mijn geweldige inloopkast kan staan en kan kijken naar al mijn mooie nieuwe kleren, dan weet ik zeker dat ik nooit meer dik word.

'Ik ben weer in de werkplaats als je me nodig hebt,' zegt Ruben. Hij heeft zojuist in zijn eentje het kolossale kastgedeelte de trap af geslept en in het busje geladen. Hij heeft superkracht, die man van mij.

'Natuurlijk heb ik je nodig,' antwoord ik. Ik sla mijn armen om zijn nek en staar hem verliefd in zijn ogen.

'Dat weet ik,' zegt hij. 'Voor al je onmogelijke bouwprojecten. Je hebt geluk dat ik geen automonteur ben geworden, zoals ik eigenlijk wilde.'

'Ook voor andere dingen.' Ik ga op mijn tenen staan en kus zijn mond. Ik voel zijn lippen onder de mijne tot een glimlachje oprullen.

Hij slaat zijn armen steviger om mijn middel en tilt me een stukje van de grond terwijl we zoenen. Ik vind het leuk als hij dat doet. Ik

voel me er meisjesachtig door. Alsof ik zo licht als een veertje ben. Hij kijkt me aan terwijl hij me weer neerzet. ‘Ik ben blij dat je mijn andere kwaliteiten ook weet te waarderen.’

Ik knik. ‘Ik waardeer ze allemaal.’

‘Wat denk je?’ vraagt hij. ‘Red je het even zonder mij? Dan maak ik het vandaag nog in orde.’

‘Je bent geweldig! En ik ga straks met Floor en Daph alvast wat spullen inpakken. En ik wilde de vloerkleden gaan halen vandaag.’

‘Mooi,’ antwoordt hij. ‘Ik probeer nog wel iets te regelen met Kai en Robin. Voor je het weet, is het hier bewoonbaar en slapen we samen in ons nieuwe huis.’

‘Ik kan niet wachten. O! Voor je gaat... moet ik niet de nieuwe maten voor de kast doorgeven?’

Hij lacht. ‘Als je het niet erg vindt, meet ik het zelf wel even op.’ Hij loopt op een drafje naar boven. Zijn spijkerbroek zit perfect om zijn gespierde kont. Ongelooflijk. Dat denk ik steeds weer. Ongelooflijk dat hij bij mij hoort.

Floor en Daphne zijn al zo lang ik me kan herinneren mijn beste vriendinnen. We hebben samen op de lagere school gezeten en sindsdien zijn we onafscheidelijk. We hebben heel wat meegemaakt met elkaar. Ze zijn er altijd voor me geweest, door dik en dun, zou ik haast zeggen. En ze durven het ook te zeggen als hen iets dwarszit, zoals vorig jaar, toen ik me een beetje dreigde te verliezen in het afvalregime waaraan ik mezelf onderworpen had. Ik vind het fijn dat onze vriendschap zo sterk is. Ook al was – en ben – ik het niet helemaal met hen eens. Voor hen is het onbelangrijk hoe ik eruitzie. Zij houden ook van me als ik honderd kilo weeg en alleen nog meegroeïende joggingbroeken draag en ze willen dat ik dat zelf ook kan. Dat kan ik dus niet. Misschien zou dat wel moeten, maar ik vind mezelf helemaal niet leuk als ik zo zwaar ben. En hoe kan ik dan verwachten dat iemand als Ruben dat wel vindt? Ik wil nooit meer worden zoals toen. Er is al genoeg om onzeker over te zijn zonder die vijftien kilo extra.

‘Dit is een geweldig huis,’ zegt Daphne.

We zitten op het nieuwe dikke vloerkleed midden in mijn kleed-

kamer. Het tapijt is voor in de huiskamer, maar omdat daar de vloer nog gelegd moet worden, hebben we het met z'n drieën naar boven gesleept. We kregen er de slappe lach van. Het was amper te tillen. Niet normaal wat zo'n kleed weegt en het zat opgerold in plasticfolie waardoor het amper door het trapgat te manoeuvreren was. Maar uiteindelijk is het gelukt. Toen we de vloerkleden ophaalden, heb ik meteen wat andere leuke spulletjes voor in huis gekocht om het gezellig te maken. Daarna zijn we twee keer met het autootje van Floor op en neer naar mijn huisje gereden om dozen hierheen te brengen met spullen die ik daar niet meer gebruik. Voor de grote spullen hebben we het busje van Ruben nodig, maar dat komt wel als de muren en de vloer beneden klaar zijn.

Toch zijn we al een heel eind opgeschoten sinds we vier weken geleden de sleutel kregen. Er is een gloednieuwe keuken geplaatst. De badkamer is klaar. Boven is vloerbedekking gelegd en behangen. We hebben heel mooi behang in de slaapkamer. Dat hippe van VT Wonen. Het bed moet nog geleverd worden. Een grote tweepersoons boxspring met een dikke zachte matras. Verder hebben we weinig met levertijden te maken, want ik kan het natuurlijk niet aan Ruben verantwoorden om meubels bij winkels te kopen. Bovendien vind ik zijn spullen veel mooier. Het enige wat niet door Zuidhof en Zonen gemaakt is, is het grote bankstel van Ruben omdat dat nog zo goed als nieuw is en heerlijk zit, en mijn grote eettafel omdat ik die van mijn ouders en mijn zusje Tamara heb gekregen toen ik op mezelf ging wonen.

Straks komt Kai, de beste vriend van Ruben, langs om hem te helpen de wasmachine en droger aan te sluiten. Als het een beetje meezit, hangen ze ook de lampen op en wordt de bedrading voor de televisie en de telefoon op de juiste manier gelegd.

‘Hoe moet dat nu straks met onze wekelijkse filmmiddagjes?’ vraagt Floor.

‘Ik ga alleen maar samenwonen. We kunnen nog steeds filmmiddag houden.’

‘Dat zal Ruben leuk vinden. Op zijn vrije zondagmiddag drie luie, snoepende meiden op de bank die romantische flutfilms kijken.’

‘Dat vindt hij heus niet erg,’ zeg ik. ‘Hij heeft ook zijn vrienden. Jullie zijn hier altijd welkom!’

‘Ik vind het wel raar hoor, Ies,’ zegt Daphne.

‘Ik ook,’ geef ik toe. ‘En een beetje eng.’

‘Ja, nu wordt het serieus, meisje,’ antwoordt Daphne.

‘Daar ben ik niet bang voor. Het is meer dat ik me afvraag hoe het moet als we de hele tijd bij elkaar zijn. Straks heb ik geen tijd meer om me mooi te maken voor hem. Waarschijnlijk is hij ’s avonds eerder thuis dan ik en dan kom ik binnen, in mijn werkkloffie, stinkend naar uitwerpselen en braaksel. Mijn haren in een lelijke knot...’

Floor lacht. ‘Zo erg zie je er nu ook weer niet uit als je aan het werk bent. En hij heeft je wel vaker op je werk gezien, hoor. Als ik me niet vergis waren daar die gewichtscontroles voor Bo voor in het leven geroepen. Zodat jullie een smoesje hadden om elkaar te zien.’

‘Helemaal niet. Het was noodzakelijk voor Bo’s gezondheid. Ik houd het nog steeds goed in de gaten. En bovendien zorgde ik ervoor dat mijn make-up goed zat en plande ik het zo in dat ik niet net bebloed de operatiekamer uit kwam. Het wordt natuurlijk moeilijk plannen als ik ’s ochtends het eerste ben wat hij ziet en ’s avonds het laatste. Ik kan toch niet vierentwintig uur per dag aantrekkelijk zijn?’

‘Wie zegt dat hij dat is?’ vraagt Daphne. ‘Weet jij wat hij allemaal doet om eruit te zien zoals wij gewend zijn?’

‘Ruben?’ Ik ben met stomheid geslagen. Het is toch overduidelijk dat Ruben er altijd lekker uitziet? Waar heeft ze het over?

Floor moet lachen. ‘Je hebt gelijk, Ies. Voor mannen is het makkelijker. Je moest eens weten hoe knap Mas is als hij net wakker wordt. Echt. Hij hoeft niets te doen.’

‘Hoe doe jij dat?’ vraag ik gretig. ‘Want Ruben weet niet beter dan dat ik ’s ochtends nog steeds naar de tandpasta van de vorige avond ruik. Wat als hij straks eerder wakker wordt dan ik? En ik heb ook de gewoonte om mijn buik in te houden als ik naast hem lig. Lepeltje-lepeltje klinkt leuk, maar heb je wel eens gezien wat er met je buik gebeurt als je zo ligt?’

Floor moet zo erg lachen dat ze achterover op het tapijt rolt. Fijn. Haar buik is natuurlijk zo plat als een dubbeltje. Ze heeft geen idee waar ik het over heb.

‘Ik ben blij dat ik jullie problemen niet heb,’ zegt Daphne. Ze is al een tijdje de enige zonder vriendje. Tenzij je Archie meerekent. Archie

is zo langzamerhand de verpersoonlijking van de ideale man voor Daph geworden. Het is alleen jammer dat ze hem verzonnen heeft. Archie bestaat niet echt. Een uit de hand gelopen grapje, omdat ze – toen zij en Floor Ruben ontmoetten – niet tegen hem mocht zeggen dat ze vrijgezel was. Ik denk dat Daph best een vriend zou willen. Ik weet ook iemand die perfect voor haar is. Robin. Als ze elkaar zien, is er altijd een bepaalde spanning tussen hen. We gaan regelmatig met de hele groep naar SKAI. Dat is een superhippe nachtclub. Kai is er de eigenaar van. Kai vind ik trouwens perfect voor Tamara, maar ik had het over Robin en Daph.

Het valt mij op dat ze altijd bij elkaar in de buurt rondhangen. Zij ligt in een deuk om zijn grapjes en hij volgt elke beweging die ze maakt en houdt alle andere mannen op afstand. Ik weet zeker dat ze iets voor elkaar voelen, maar ze zijn allebei te verlegen om er iets mee te doen. Ik moet het er eens met Ruben over hebben. Hij kan bij Robin polsen hoe die over Daph denkt, al weet ik dat natuurlijk allang. We moeten ze gewoon koppelen. Ik moet nog even een plannetje bedenken, want ik weet zeker dat ze het allebei willen.

‘Nou ja,’ zeg ik, ‘uiteindelijk is het al die moeite wel waard. Vind je ook niet Floor?’

Floor ligt nog steeds uitgestrekt op het vloerkleed. ‘Absoluut!’

‘Zou jij niet stiekem voor iemand je buik in willen houden, Daph?’ vraag ik.

‘Ik zou niet weten voor wie...’

‘Kom op! Is er helemaal niemand die je in theorie wel ziet zitten?’

Floor komt overeind. ‘Ja, daar ben ik ook wel eens benieuwd naar. Isa was altijd ons hopeloze geval. Nu moeten we ons maar eens op jou gaan richten.’

‘Je hebt me zojuist toch niet hopeloos genoemd omdat ik toevallig niet aan de man ben, hè?’ vraagt Daphne verontwaardigd.

‘Nou ja, hopeloos,’ herhaalt Floor, ‘misschien is “triest geval” een betere omschrijving.’

Daphne grijpt mijn net aangeschafte schapenwollen woonkussen en raakt Floor met een welgemikte slag boven op haar hoofd. Ze vallen stoeiend op de grond en Floor probeert zich los te worstelen. Als ze weer rechtop zit, kijkt ze Daph onderzoekend aan. ‘Zeg eens eerlijk... val je al jarenlang stiekem op mij?’

Het is twee seconden stil en daarna gieren we het alledrie uit. ‘Dat is echt belachelijk,’ zegt Daphne terwijl ze de tranen uit haar ogen veegt. ‘Isa is veel meer mijn type... maar ik denk dat ik het toch maar even bij Archie houd.’

Halverwege de middag komt Ruben terug met mijn opnieuw gemaakte stuk kledingkast. Samen met Kai zet hij de kast in elkaar en daarna stort hij zich op de rest van het kluswerk. Daphne, Floor en ik verlenen zoveel assistentie als we kunnen, maar toch voel ik me een beetje overbodig als ik zie hoe handig die mannen samen bezig zijn. Ik heb het gevoel meer in de weg te lopen dan nuttig bezig te zijn, dus rijden we met z’n drieën naar mijn huis om nog wat dozen in te pakken en naar het nieuwe huis te brengen. Als we terug zijn, ruimen we de troep op die Ruben en Kai ondertussen gemaakt hebben, terwijl zij hun best doen om de antennekabel naar boven door te trekken.

De bel gaat. Ik loop naar de voordeur en kijk op mijn horloge. Het is al halfzeven. De dag is omgevlogen. Ik doe de deur open en zie eerst een stapel pizzadozen en daarachter Robin. Ik had wel eerder kunnen bedenken dat iedereen al uren bij ons aan het werk is zonder een hapje eten te krijgen. Had ik dat nu maar gedaan, dan had ik iets gezonders kunnen bereiden dan dit.

‘Ik dacht dat jullie wel een pauze konden gebruiken,’ zegt Robin, die gelijk doorloopt, de huiskamer door, richting de achtertuin. ‘Mensen! Er is eten!’ roept hij zo hard hij kan. Er klinkt meteen een geroffel op de trap en iedereen verzamelt zich in de tuin. Borden en bestek zijn nog ingepakt en ik heb geen zin in afwas, dus zet ik alleen een keukenrol op tafel en voorzie ik iedereen van blikjes fris.

‘Dankjewel Robin, ik ben helemaal vergeten iets te regelen.’

‘Geen probleem,’ antwoordt hij. Hij stalt de dozen uit en opent de deksels. Het lijkt alsof ik elk ingrediënt kan ruiken. Het knapperige pizzadeeg, de gesmolten kaas, de stukjes paprika en olijf, het vet van het shoarmavlees en de salami. Het is eeuwen geleden dat ik pizza gegeten heb. Vroeger was dit het lekkerste wat ik kon bedenken. Nu is Ruben dat en heb ik een lichte weerzin tegen dit soort eten. Al weet ik dat ik om ben zodra ik één hapje neem.

‘We hebben Italiaanse en Amerikaanse bodem, met vlees en zon-

der, met alles erop en zo saai als maar kan. Maar het belangrijkste: we hebben genoeg voor allemaal!’ roept Robin.

Iedereen valt aan en ploft met een groot stuk pizza in de hand in een tuinstoel. Iedereen behalve ik. Ik sta me af te vragen of het iemand zal opvallen als ik niets neem.

Ruben komt achter me staan en buigt zich over me heen terwijl hij een stuk pizza afscheurt. ‘Ik weet dat het niet jouw lievelingseten is, maar je hebt amper wat gegeten vandaag. Straks val je nog van je graat.’

Dat vind ik zo schattig aan Ruben. Hij denkt dat ik een kieskeurige eter ben. Hij heeft me nog nooit zien schransen. Hij weet niet dat ik een hele reep chocolade ineens naar binnen kan werken. Dat ik een hele zak chips op kan en daarna gewoon avondeten. Dat ik zes boterhammen als lunch lust en dat ik na twee worstenbroodjes nog steeds honger heb. Het is eeuwen geleden dat ik het ook daadwerkelijk gedaan heb, maar de aandrang is er altijd. Daarom vind ik het moeilijk te eten waar Ruben bij is. Zeker als het ook nog junkfood is. Ik voel me er onaantrekkelijk door. Hij zou niet eens geloven dat ik zo’n hele pizza in mijn eentje op kan. Of nou ja, toch zeker driekwart. Moeiteloos.

‘De bel gaat,’ zegt hij. Ik ben zo gefixeerd op de pizza dat ik het niet eens hoor. ‘Neem nou een stuk. Als je het vaak genoeg eet, ga je het vanzelf lekker vinden.’

Ruben loopt naar de deur terwijl ik doorga met mijn innerlijke gevecht tussen het duiveltje op mijn ene en het engeltje op mijn andere schouder. Dan reik ik voor het eerst sinds mensenheugenis weer eens naar een stuk pizza. Die met de paprika en stukjes olijf. Ik zoek een stuk uit dat iets smaller is dan de rest en breng het langzaam naar mijn mond. Ik neem een hapje en even lijkt het alsof alle stemmen wegvallen. Alsof het gelach verstomt. Ik ben alleen op de wereld met een stuk hemelse vette pizza.

‘Wat ben jij nu aan het doen?’ krijst opeens iemand. Ik kijk verschrikt op en zie Tamara naast me staan. Ze ziet er zoals altijd geweldig uit. Superslank op haar hoge hakken. Ze draagt een net, kort broekje met een heel fijn krijstreepje dat haar strakke dijen prachtig uit doet komen. De bijpassende bretels over het strakke mouwloze topje maken het geheel af. Ik ken niemand die zich zo durft te kle-

den, maar Tamara draagt het alsof ze het toevallig zo uit een hoop wasgoed naast haar bed heeft gegraaid.

Ik krijg bijna de neiging de pizzapunt achter mijn rug te verstoppen. ‘Ik eh... ik had nog niets gegeten en Robin was zo lief om dit voor ons te halen.’

‘Nou, erg lief om ons allemaal dichtgeslibde aderen en in het vet drijvende organen te bezorgen.’

Kai komt erbij staan om nog een punt te halen en zijn blik glijdt keurend over Tamara’s lijf. ‘Nou Tamara, maak jij je maar geen zorgen. Volgens mij kan jij best een stukje pizza hebben, hoor.’ Hij knip-oogt en er breekt een stralende glimlach op haar gezicht door. Zo een die elke man meteen begrijpt: ga zo door en dan score je vanavond.

‘Nou dankjewel, Kai,’ zegt ze. Ze zou bijna vergeten dat ze mij met een stuk pizza in mijn hand gezien heeft. ‘Dat geldt ook voor jou, trouwens. Kom je even mee naar binnen, Isa? Ik heb iets voor je meegebracht uit de winkel.’ Ze loopt heupwiegend voor me uit naar binnen. Heel gehaaid. Nooit te veel ineens geven. Tamara is mijn jongere zusje, maar ik heb geen idee van wie ze geleerd heeft mannen zo om haar vinger te winden. Niet van mij, dat is zeker. Ik leer nog elke dag van haar.

Ze bungelt een tasje voor mijn neus heen en weer zodra we binnen zijn. ‘Slimfit jeans... even passen?’

Ik heb lange tijd geen normale spijkerbroeken kunnen kopen. Alleen van die stretchmodellen in warenhuizen waar ze tot en met maat tweeënvijftig gaan. Te lelijk voor woorden. Toen ik eenmaal begon af te vallen, heb ik nog maandenlang geweigerd spijkerbroeken te passen. Daar heb ik een traumatische ervaring mee. Maar op een goede dag lukte het me toch er één te vinden. Geen slimfit, natuurlijk. Dat is vragen om ellende. Het probleem zit bij mijn bovenbenen. Bij mijn kuiten staat het prachtig, zeker met hoge hakken. Veel mooier dan een wijde pijp. Maar ik heb nog geen broek kunnen vinden die ik fatsoenlijk over mijn dijen en heupen krijg. ‘Dat past nooit, Tamaar.’

‘Niet als je door blijft gaan die pizza naar binnen te proppen,’ antwoordt ze verwijtend. Dat bedoel ik dus. Ik heb heel bewust van die eerste hap genoten, maar de rest van de pizzapunt gaat nu al

mijmerend haast ongemerkt naar binnen. Het lijkt misschien alsof Tamara heel gemeen voor me is, maar ze heeft gelijk. Ze is de enige die me op deze manier confronteert met mezelf. Toegegeven: ze is enorm streng, een slavendrijver in de sportschool en ze tolereert geen enkele misstap. Maar dat is alleen omdat ze weet hoe belangrijk dit voor me is. En ze helpt me. Ze gaat met me mee naar de sportschool en je zult haar nooit zien snacken waar ik bij ben. In tegenstelling tot Floor en Daph, die de M&M's soms met grof geweld tussen mijn lippen door dwingen. En ze beloont me met prachtige kleren als ik goed mijn best doe! Ik pak het tasje van haar aan en loop voor haar uit naar boven.

‘Kijk eens wat Ruben voor me gemaakt heeft,’ zeg ik terwijl ik mijn handen afveeg aan de broek die ik aanheb. We staan voor de inloopkast en Tamara kijkt er met open mond naar. Ik begin mijn broek uit te trekken terwijl zij alle deuren en laatjes open en dicht doet.

‘Dit wil ik ook!’ gilt ze. ‘Dat moet hij ook voor mij maken! Precies zo! Wil je dat voor me vragen, Ies?’

‘Dat kun je toch zelf aan hem vragen? Jij kunt toch alles van een man gedaan krijgen?’

‘Ja, maar ik weet niet hoe ver ik mag gaan bij jouw vriend.’

‘Laat maar. Ik vraag het hem wel.’ Ik stap in de nieuwe broek. Op hoop van zegen. Ik trek hem voorzichtig op, over mijn knieën. Dan het kritieke punt, mijn bovenbenen, mijn heupen. Het lukt nog steeds. Hij gaat over mijn kont. De knoop gaat dicht... en de rits ook! Ik beweeg een beetje met mijn heupen en doe een paar kniebuigingen. Hij zit redelijk strak, maar ik kan me bewegen. ‘En?’ vraag ik. Ik heb nog niet in de spiegel durven kijken.

Tamara neemt me kritisch op. ‘Je kan het hebben...’ Ze loopt een rondje om me heen en bekijkt mijn achterwerk. ‘Niet slecht, Isa.’ Ze schopt haar hakken uit. We hebben dezelfde schoenmaat. ‘Ik moet alleen die schoenen er even bij zien. Op blote voeten is het een heel ander gezicht.’

Ik stap in haar schoenen en paradeer rond alsof ik op de catwalk sta. Dan werp ik een blik in de spiegel. ‘Hmm... weet je zeker dat het kan? Ben ik nu niet zo’n type dat we altijd uitlachen omdat het mee wil doen aan een totaal ongeschikte modetrend?’

‘Isa, ik zou je nooit voor schut laten lopen. Ik zal niet tegen je liegen: je hebt nog steeds stevige benen en een flinke kont. Maar dat heeft Beyoncé ook. Het staat je goed.’

‘Ik ben geen Beyoncé,’ mompel ik. Ik kan er slecht tegen als mensen roepen dat Beyoncé en Jennifer Lopez een dikke kont hebben. Wat moeten mensen die echt een dikke kont hebben dan van zichzelf denken?

‘De broek past. Hij zit zoals hij hoort te zitten. Je moet ook een keertje tevreden zijn, Ies. Dit ben jij. Je moet niet weer dikker worden, maar er hoeft ook niets meer af.’

‘Vind je dat echt?’ Ik wil niets liever dan stabiliseren. Gezond blijven eten, blijven sporten, maar ook af en toe in het weekend iets lekkers eten. Chocolade! Een frietje. Een stuk pizza. Of uit eten gaan en stokbrood met kruidenboter vooraf bestellen en een lekker toetje na. Aan Ruben bekennen dat ik dol op eten ben...

‘Je ziet er hartstikke goed uit. Draag er een mooie top over die wat langer valt. Tot hier.’ Ze tekent een lijn over mijn heupen. ‘Dan weet Ruben niet wat hij ziet. En dan mag je van mij zelfs nog een stukje pizza eten.’

‘Echt?’

Ze lacht. ‘Je had toch bijna niks gegeten vandaag?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Nou dan! Twee stukken pizza is niks! Dat wekt de honger alleen maar op! Kom op, eens kijken of er ook een punt voor mij over is.’